

M. M. Cabicar

Poslední Mohykán

Leden - březen 2018

M. M. Cabicar

Poslední Mohykán

Leden-březen 2018

„Mami! Tati! Jdeme ven! Už je mi líp! Už nemám rýmu! Už zase cítím svoje prdy!“ Já bych zase radši necejtil...

Pečeme rohlíček

Přestože máte dceru, musíte s ní na pánské záchodky, protože žádný normální muž by se na dámy nikdy neodvážil, jelikož jakékoli dítě bude vždycky vypadat jen jako záminka, abyste se mohli juknout.

Na záchod přilítáme vždy na poslední chvíli, protože malé dítě to nikdy neví předem, to zareaguje až ve chvíli, kdy si uprostřed hry chytí půlky a začne ječet. Jenže jakmile usedne, nastane doma meditační a vyprávěcí co? Tady chybí předmět. Třeba CHVILKA? Nebo NALADA? Vy se zoufale snažíte mít všechno co nejrychleji za sebou, ale to dítě ne. Ono si chce povídat.

„Já dělám Kubíčka,“ prohlásí si třeba. Kubíček je její bratranec. Ona si hovínka pojmenovává, protože je má ráda. Když mu dá jméno Kubíček, znamená to, že má Kubíčka moc ráda, ale já jsem skoro přesvědčený, že Kubíček by z toho vůbec nadšený nebyl.

Nejděsivější jsou její dotazy uprostřed této činnosti, přičemž vy všechno soustředění vyplýváte na to, aby vám dítě nepadlo do mísy. Třeba:

„Tati, myslíš, že Kubíček najde tatínka a maminku?“

Proč já? Všichni rodiče mají děti, které se ptají: „Proč je nebe modré?“, nebo: „Proč na stromech roste listí?“, nebo: „Proč je voda mokrá?“ ... Jen já musím mít holku, která chce vědět, jestli hovna vytvářejí kolonie.

Kdybych měl kluka, pravděpodobně bych ho seznámil se syrovou realitou odpadních trubek, kanálů a čističek odpadních vod.

Jenže když máte holčičku... Podíváte se na ta její vyvalená kukadla, a i když je to asi jen tím, že tlačí, stejně jí řeknete: „To víš, že jo. Maminka hovínko už určitě napekla buchtu, tatínek hovínko rozdělal v krbu...“, a spolknete konec, že celá ta podělaná rodina se nemůže synáčka dočkat.

Ještě horší je pak část interakční, kdy se třeba někdo vedle v kabině začne řezat smíchy, Viki na něj zabouchá a křičí:

„Ticho! Tady se kaká!“

A odvedle se ozve chlap: „A co já? Ty myslíš, že tady pečou rohlíky nebo co?“, a po chvíli: „...i když vlastně jo.“ Pak začne tlačit a vyráží ze sebe: „Aspoň jeden rohlíčéééek!“

Čehož se Viki okamžitě chytí a hned přizvukuje: „Aspoň jeden rohlíčéééek!“

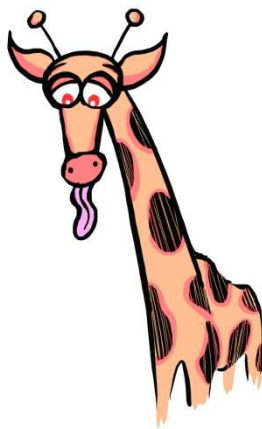
V tu chvíli bych se oběsil na klice.

Stejně strašné je, že takový zážitek dítěti utkvěje, takže při nejbližší návštěvě, jakmile usedne na mísu, prohlásí:

„Já jdu upéct rohlíček!“, a začne vehementně tlačit: „Aspoň jeden rohlíčéééek!“

Jen si tak povzdychnu, ale pro mě za mě cokoliv, ať si pečou třeba anglický vánoční pudink se sardinkama, jen ať to máme za sebou. Vedle v kabině se někdo zachechtá, Viki se ulekne, příkrčí a svým jevištním šepotem řekne: „Pán vedle taky pečou rohlíček.“

Vůbec jsem neodpověděl,

za mě dobrý, je to vlastně eufemizmus, když tak bude nazývat onu činnost; jako rodič mohu být jen šťastný. Řekl bych, že i Kubíček v duchu tleskal, že je z obliga. Rohlíčky jsou fajn. A pak se odvedle ozve:

„Ale kdepák, já tady normálně seru.“

Ticho. Tedy já, jinak celé záchodky řvou smíchy, pisoáři tam bryndají po dlaždičkách, protože v tu chvíli by netrefili ani kontejner.

Proč to říkal? To si opravdu myslel, že by někdo věřil tomu, že si tam peče rohlíčky? Čtyři kabinky hajzlíků vedle sebe a jedny pekárny Penam?

Viki je však okamžitě šťastná, že má kolegu v práci a informuje: „Já dělám maminku a tatínka.“

Odvedle se ozve zafunění a konstatování: „Tak to já dělám nejspíš tchyni.“

Další naprosto zbytečná informace. Ted' jsem se začal smát i já a málem mi spadlo dítě. Ještě chvíli si povídali přes stěnu, až pán vedle s dalším zafuněním vstal, slyšeli jsme oblékání a potom zamumlání: „A hele, vono je jí to podobný.“

Do Viki jako když střelí: „JÁ TO CHCI VIDĚT!!“, a snažila se utéct ven s holou zadnicí. Měl jsem co dělat, abych ji udržel. Už jen s těma jejíma hovňousama jsem jich viděl víc, než jsem kdy chtěl, ještě abychom chodili na exkurzi po cizích. Dělal se mi špatně. Pán vedle splachoval a Viki začala brečet: „Já chtěla vidět babičku!“ Musel jsem dceru utěšovat, že ji uvidí doma, a snažil se jí zároveň vysvětlit, ať doma o tomhle vůbec nemluví, jinak už babičku neuvidí. Nikdy.

Ten blbeček z vedlejší kabinky se ještě zastavil, když slyšel, jak Viki pláče a zavolal: „Jé, to je mi líto, kdybych to věděl, tak bych vám to zabalil.“

Debil.

Ale Viki to utěšilo a přestala bulet.

O pár dní později jsme byli na párty, kde byl člověk, který vyráběl z balónků zvířátka a všelijaké věci. Viki chtěla udělat babičku, tak jí vyrobil něco, co měla být babička, ale Viki bručela, že jeden pán udělal babičku, která vypadala mnohem víc jako babička, a já blahorečím osudu, že jsem Viki stačil odtáhnout dřív, než stačila cokoliv vysvětlit. Zatímco jsem ji odnášel, stačila jen fňuknout, že ten „výtvor“ neviděla... A chudák umělec hudral: „Jak může vědět, že to bylo hezčí, když to neviděla?“

Ale kdyby on věděl.

Kdyby tak věděl...

Tak co bylo ve školce?

Nikdy nekončící snaha rodičů dozvědět se, co se dělo ve školce nebo ve škole, je až dojemně marná. Jdu s Viki domů, prší, ona růžový deštníček nad sebou, zamlkle cupitá.

„Tak co jste dělali ve školce?“ zeptal jsem se zvesela, abych ji trochu probral, celý den jsem ji neviděl, chyběla mi.

„Nic,“ zahučela zpod deštníčku.

„Jak nic? To jste celý den čučeli do zdi?“

„Jo,“ prohlásila důrazně, abych si byl jistý, jak přesně jsem to třeba řekl. Evidentně jsem už do školky někdy chodil.

„No a... čučeli jste pořád do stejné zdi?“ učinil jsem další marný pokus, aby se rozpovídala.

„Jo,“ zklamala mne.

„Fakt? Pořád do stejné zdi? Ani z okna jste se nesměli podívat?“

„Jo,“ zahučela temně jako člověk, který může jen závidět vězňům na samotce, kteří si mýrnyx-týrnyx můžou střídat zdi, jak se jim zamane.

„No páni, ani z okna se nesmíte podívat, to už byste se moc rozřádili, vid’?“

„Jo,“ přikývla si a prošla louží, jako by se v ní chtěla pomalu utopit.

„A co lustr? Na ten jste nečučeli?“

„Ne,“ zklamala mne. Na takovéhle dovádění tam nejsou přece zařízení. Lustr! Co bych ještě nechtěl? Jedna zeď a utrum! Víc se ani

zvládnout nedá. Dvě třídy měly co dělat, aby do zdi vyčučely důlek. Ještě čučet na lustr. Ten táta má nápady...

„A... ehm... co třeba podlaha? Nečučeli jste taky do podlahy?“

„Jo.“

BINGO! Dostal jsem z ní celodenní program! Dopoledne určitě čučeli do zdi, a na odpoledne si schovali podlahu.

„No tak vidíš! Čučeli jste do koberce! To je přeci něco! To dobrodružství! Ta akce! Musíš být úplně urvaná.“

„Jo,“ zahučela temně, jako by se vrátila z uranových dolů.

Mnozí rodiče s tím mají problém, ale mně třeba dcera řekne všechno. A kdyžtak mám způsoby, jak to z ní dostat. Nicméně... Tak trochu jsem od školky očekával víc. Možná dvě zdi? A jednou do týdne aspoň lustr? Nebo aspoň jednu žárovku, nechci je strhat, pochopitelně.

Přišli jsme domů, maminka uvítala Viki objetím a zulíbala jí. To-lik se na ni těšila!

“Tak co, Viki? Jak bylo ve školce?“

„Čučeli jsme do zdi,“ informovala ji promptně a začala se svlékat.

„No páni,“ spráskla ruce maminka, protože nevěděla, co na to říct.

„A potom do koberce,“ zouvala si botičky.

„Tys měla opravdu nabitý den,“ pokračovala maminka opatrně.

„Ale z okna jsme nesměli, ani na strop, to už bychom moc řádili.“

„To je jasný,“ pokývala maminka hlavou a sáhla Viki na čelo; nakonec byla ve školce po nemoci poprvé a zjevně to na ni bylo moc.

Celý večer si pak s maminkou modelovaly, protože po tak náročném dni to chce nějaký odpočinek.

Školka je opravdu nesmírně náročné zařízení, jen silný jedinec ji dokáže zvládnout a my můžeme být hrdi, že naše dcera taková je. Odolná. A otevřená, nic neskrývá.

My víme úplně o všem, co se děje ve školce.

Létající kůň, co čaruje nohama

Klap, klap, klap, klap. Do pracovny přijela manželka po všech čtyřech s Viki na zádech.

„Hele, tati, já mám lítacího koně.“

„Uf... eh. To jsem ale... uf. Vyfásla džob,“ povídá trochu zpocený koník.

„Létajícího?“ podivil jsem se. „Vždyť tenhle sotva chodí, natož aby létal.“

Létající poník zamumlal nějakou verzi kletby, aby tomu dítě nerozumělo.

„Počkej, princezno,“ vstal jsem od práce. „Podívej, ten koník má křidýlka složená tady dole, já s nimi zkusím zamávat, třeba v něm škytne, chytí a vznese se.“

Jenže jakmile jsem se křidel dotkl, kůň zaječel a začal opravdu létat po stropě. Byl to skutečně kouzelný, létající poník, čemuž se mi nechtělo věřit, protože spíš vypadal jako... pud sebezáchovy mi nedovolí opsat dobře zajetou, vzácnou a ušlechtilou klisničku, abych neskončil pod kopyty rozzuřeného stáda o jediném kusu, ale tak nějak.

Zvláštní bylo, že létající koník stále rotoval kolem lustru a ječel:

„VRTULE MI Z PRSOU NIKDO DĚLAT NEBUDE!“

Kde já jsem tohle už slyšel?...

Viki je sen

Zjistil jsem, že Viki je sen všech mateřských školek, tzv. „ideální dítě“. Včera se zmínila, že jí vadí pouštění pohádek na usnutí, protože nemůže spát.

A pak ji nemohou vzbudit.

Jediná negativní externalita ovšem je, že důvod, proč krásně spinká ve školce a nechce vstávat, je taková, že doma řádí, jak říkají nevidomí, od nevidim do nevidim, takže všechno oddřeme my.

Do školky chodí na dovolenou.

Od nás.

Heršvec, já to chci obráceně! Chci, aby se dítě doplázilo ze školky domů a tady vyčerpáním padlo. Školka má být galeje, rudné doly a ne odpočinková zóna!

Žádná spravedlnost není na tom světě.

Zazděná tchyně

Nečekaná návštěva. Jeli přes Prahu, tak se zastavili. Posadil jsem strýčka s tetičkou v obýváku, byli u nás poprvé, a šel jsem pro manželku. Kát'a ležela na naší posteli a telefonovala. S tchyní. Zašeptal jsem jí do druhého ucha, kdo přijel, ale jak jsem se zvedal, nechtěně jsem do Kát'i strčil a jí vypadl mobil z ruky a zapadl za postel. Oba jsme vykřikli, protože tam se nedá dostat.

Nato přiběhla Viki, neskutečně zvědavá, co se děje. Ona miluje, když se něco děje, jako všechny děti.

„Co? Co je? Co se stalo? Tati, co se stalo?“

„Ále nic, tchyně spadla mamince za postel,“ hekal jsem, jak jsem se snažil rychle posunout velkou manželskou postel. Šlo by to lépe, kdyby na ní manželka pořád neseděla.

Ve dveřích se objevila strýcova hlava: „Děje se něco? Mohu nějak pomoci?“ zeptal se zdvořile.

„Nám za postel zapadla babička!“ nahlásila Viki okamžitě. Ano, takhle nějak to vždycky začíná... Potíž je, že strýček s tetou jsou velmi vzdálení příbuzní a kromě jednoho letmého setkání nás neznají, a tak netuší, co se dá u nás čekat. Podle výrazu na babičku zapadlou pod postelí připraven nebyl. Mezi postelí a stěnou je sotva třicetimetrová škvíra; kdo zná rozměry běžných babiček, ví, že se se tam nevejdou. Ani si neumím představit, kde by tam hypoteticky byla. Jediná možnost je pod roštem nebo zazděná.

Strýc, zatímco zvažoval tyto dvě možnosti, byl dále svědkem toho, jak Kát'a vrazila svůj nos do škvíry a začala volat:

„Mami! Mami, jsi tam? Slyšíš mě?“

Myslím, že to byla ta chvíle, kdy jsem si uvědomil, že bychom k nám neměli nikoho pouštět. Strýc zůstal zírat na manželku a pak se díval na mne. Nevěděl jsem, co říct a hlavně jsem se snažil pohnout postelemi. Marně, ke koberci byly snad přišroubované. Viki se rozhodla, že také pomůže, tak vyskočila na druhou postel, též vrazila čumák do škvíry a volala:

„Babi! Babi, jsi tam?“

Snažil jsem se na strýce nedívat a tiše uvažoval: až nás odvezou, jestli dostaneme vycházky aspoň v neděli.

To nejhorší teprve čekalo. Manželka má totiž mobil, který řve i bez hlasitého odposlechu, takže i zapadlý za postelí byl repráček slyšet a v něm tchyně, jež netušila, co se u nás stalo:

„No? Co je? Já jsem pořád tady. Haló?“

Strýc vytřeštil oči tak, že jsem jen tak tak uhnul, aby mne ty dva letící ping pongáče minuly, odrazily se od stěny a vrátily se zpět do očních důlků. Úplně jsem viděl, jak mu to v hlavě šrotuje: „Oni tam mají babičku v nějaké kobce pod podlahou!“

Přešel ke své ženě, která stále seděla v obýváku, a jen jedním okem jsem viděl, jak jí něco šeptá. Podle odezírání ze rtů možná říkali:

„Je to banda magorů, mají za postelí zazděnou babičku!“

„Neměli bychom něco udělat?“ šeptala pravděpodobně jeho žena. „Třeba hodit na ně síť?“

Konečně jsem jednu postel poodsunul, hodně pomohlo, že Kát'a z ní slezla. Strach zjevně přemohla zvědavost, protože strýc s tetou přišli skoro ke dveřím, aby mohli po očku sledovat vyprošťovací práce třicentimetrové babičky.

„Co?“ ozvalo se zase za postelí slabým hláskem. „Já vás neslyším, počkejte, teď něco jede...“

Strýc s tetou se na sebe podívali. Ten pohled říkal: „Tak babička je taky šílená. Zazděná a šílená, to bude v rodě, ještě, že jsme hodně vzdálení příbuzní. Ale stejně se radši necháme zkontrolovat.“

Káťa sáhla za postel, ale hned ruku vytáhla:

„Fuj, musíme to tam vysát, je celá od svinstva.“ A ještě pak zavolala dolů: „Počkej, mami, já si na tebe vezmu rukavici.“

Strýc s tetou si věnovali další pohled: „Oni se štítí vlastní matky! Proboha, jak dlouho tam je? Stará se o ni někdo? To tam jen tak leží? Dávají jí vůbec jídlo?“

„Co tam děláte?“ ozval se zas tenký hlásek za postelemi.

„Zapadla jsi, babi, máma se tě snaží vytáhnout, ale jseš ve strašným bordelu, tak šla pro rukavice.“

Tchyně snad z toho neslyšela ani půlku, jen překvapeně odpověděla: „Já? Já teď vylezla z metra?“

Třetí pohled strýce s tetou na sebe: „Ona je senilní, ani neví, že je zazděná.“

Manželka se vrátila s rukavicemi, strýc s tetou si odešli sednout do obýváku, asi nechtěli být svědkem toho, co vytáhneme.

Mobil byl vyproštěn, hovor skončen, poseděli jsme s tetou a strýcem, až náhle řekli, že musí jet. Já nic nevysvětloval, manželka si ani neuvědomila, čeho byli svědkem. Až po jejich odchodu se plácla do čela: „Já jim chtěla dát tu máminu marmeládu!“

Tak jsem manželku vzal kolem ramen a vážně prohlásil:

„Ti už nepřijedou. Nikdy.“

Viki opatrovnice

„Ne! Viki, neskákej na tatínka, víš, že musíš být na něj opatrná, než se uzdraví!“

„Tati! Tati! Co to děláš?“ poskakovala Viki okolo, sotva přišla.

„Dělám si jídlo.“

„Já ti pomůžu!“

„No... tak dobře. Chtěl jsem si do špaget nastrouhat sýr.“

„Jo! Já ti ho nastrouhám!“ zvolala nadšeně, popadla struhadlo do jedné ručičky, kus sýra do druhé, a jala se strouhat s oběma předměty vysoko nad hlavou, protože neměla stoličku, aby lépe dosáhla na linku. Metr zkrátka není dostatečná výška pro práce v kuchyni.

„Hotovo!“ vykřikla spokojeně.

„Děkuju, teď už to jen promíchat...“

„Já! Já to promíchám, tati, prosím!“

„Tak dobře, tady máš lžici a vidličku.“

Chvilé usilovného a vysoce soustředěného míchání.

„Hotovo! Co dál?“

„Asi... můžeš uklidit tenhle kečup do lednice.“

Viki ho popadla, běžela k ledničce, otevřela ji a chvíli vybírala polici, kam by ho tak nejlépe umístila. Byla celkem plná, volno bylo jen v místech, kam nedosáhla.

„Já ho dám tady do té mísy!“ vymyslela bleskurychle. „Tak! Co dál, tati?“

„Už nevím... snad ještě zamíchat dresing v zeleninovém salátu.“

„Já ti ho zamíchám.“

Další chvíle usilovného a vysoce soustředěného míchání.

„Hotovo! Ještě něco tati?“

„To je všechno, Viki, moc děkuju, ty jsi na mne tak hodná!“

„Není zač. Já ti ráda pomáhám, tati! Tak já se jdu převlíct.“

Mám zkrátka úžasnou dceru, vůbec si ji nezasloužím.

Tak... asi si ještě přidám trochu sýra, ty tři sýrové vlasy, co se jí podařilo nastrouhat, mi připadají celkem málo. Pak si sesbírám salát z linky, špagety ze sporáku, a půjdu se najíst.

Jo, a taky musím vylovit ten kečup v lednici z vaječné pomazánky.

Přišla manželka.

„Viki je úžasná, udělala mi večeři,“ hlásil jsem hrdě.

Káťa přeletěla pohledem linku i sporák, a zeptala se: „Určitě chceš další děti? Víš, že mít dvě, tak už se nenajíš.“

A jak si tak dojatě napichuju kousky salátu z linky a vracím je do mísy, tak si říkám, že je mi to úplně jedno.

Vofrňóza

Stále doma, venku prší,
Viki se nudí.

„Mami, já nevím, co mám
dělat.“

„Tak si běž malovat, máš
přece nové omalovánky a
barvičky.“

„To se mi nechce. Já si
chci hrát.“

„Viki, já mám taky práci,
tak si hraj s panenkami.“

„Ale s tebou, sama se mi
nechce.“

„Tak víš co, budeme si
hrát na doktora,“ prohlásila
manželka pevně a přitáhla si dceru. Ta se netvářila dvakrát nadše-
ně.

„Dobrý den,“ začala zvesela, „tak co vás trápí? Někde něco bolí?“

Maminka Viki prohlédla, poklepala na hrudníček, podívala se
skepticky do obličeje, zatahala za koutky úst obrácené dolů, potom
si vzdychla a povídá:

„No jo, to je vážné, to bude vofrňóza.“

„Vofrňóza?“ divila se Viki. To ještě neměla. Tedy, měla to již koli-
krát, ale poprvé jí to diagnostikovali.

„Ano, vofrnóza, ta způsobuje, že jsi takhle vofrněná a nic se ti nechce.“

Viki tiše přemýšlela; doposud si myslela, že se prostě nudí, netušila, že to může mít patologický základ.

„Tak se podíváme, jak se vofrnóza léčí,“ prohlásila maminka a sáhla po první bichli, na kterou dosáhla.

Viki si vlezla vedle ní. „Mami? Není tohle ta stará kuchařka?“

„Kdepak,“ zavrtěla maminka přesvědčivě hlavou. „To je prastará kniha léčení, v té jsou všechny nemoci a co na ně platí.“

Viki si ji se zájmem prohlížela.

„A proč jsou v ní samé obrázky jídla?“

„Protože většina nemocí je ze špatného jídla,“ vysvětlila maminka, která má vždycky pravdu, a já jen žasl, jaký je má manželka právník.

„Tak, tady to je, vofrnóza,“ zastavila se na jedné stránce.

„Tady?“ zeptala se Viki překvapeně. „Ale tady to začíná na R a vofrnóza začíná na V!“ ukázala na nadpis RÝŽOVÝ NÁKYP. První písmenko ve slově už odhalí, teď se hodilo, že slova vcelku ještě nečte.

„To je taky Ryzí vofrnóza, ale ty máš jen planou, jako jsou plané neštovice. Tak jak se léčí... á, tady to je: prací. No jo, na vofrnózu platí jediné práce. Tak!“ sklapla maminka kuchařku, až se Viki lekla. „Teď mi pomůžeš vyndat prádlo z pračky, pak si uklidíš stoleček a hračky, a pak přijdeš za tatínkem, on ti taky nějakou práci najde.“

A tak se stalo, Viki začala kmitat. Protože byla nemocná a na vofrnózu nejsou žádné prášky, ta se léčí přírodně. Homeopatika jménem galeje. Viki udělala všechno, co maminka řekla, a skutečně přišla za mnou, co má dělat dál. Já nejsem tak dobrý ve vymýšlení domácích činností jako manželka, sám mám problém nějakou najít, ale

mám naštěstí nástroje, jak na to. Bohužel, po pár minutách nás Káťa našla, jak sedíme u počítače:

„Co tu kutíte? Měl jsi Viki najít práci.“

„Já vím,“ otočil jsem se, „ale to není hned, nejdříve vytváříme pracovní životopis. Zatím máme znalosti a dovednosti, teď představujeme o hledané práci - tak jakou, Viki, máš představu?“

Maminka Viki pohladila, mně změřila teplotu, pak mne chvíli táhala za uši, a nakonec odešla za tichého bédování: „Co jsem si to vzala? Co jsem si to vzala? Maminko, maminko, tys mne varovala...“

„Tak Viki,“ konečně jsme mohli pokračovat, „co třeba obor konzultace, analýzy a projektová řízení? To by se ti určitě líbilo, že?“

Viki se netvářila nadšeně, ohrnula ret. Vofrňóza. Zase. „Máme recidívu,“ zavolal jsem na manželku.

„Ona je to známá recidivistka,“ ozvalo se odvedle.

„Tati, já si půjdu kreslit, jo?“ zvolala Viki aktivně a odběhla pro omalovánky.

Zázrak.

Je zdravá.